Pis Bir Kedinin Yediği Yavru
Yılmaz Güney

RECEP KADİROĞLU KIEL

"Türkiye'de çektiğim tüm filmlerde, tek bir düşüncemi bile istediğim şekilde ifade edemedim. Bırakın Kürt sorunu gibi, işçi sınıfı gibi önemli bir meseleyi, toplumumuzda var olan temel adalet ve adaletsizlik sorunları bile ancak kısmen ve dolaylı olarak ele alınabilirdi." (Benge, A. 1985)

Bu ifadeler, Türk sinemasının dünyaya açılmasında büyük rol oynayan Kürt oyuncu, yönetmen ve senarist Yılmaz Güney'e aittir.

Onun asıl adı Yılmaz Pütün'dür. Anne Güllü, Vartolu; baba Hamit, Siverek'in Desman köyünden. Hem baba hem anne tarafı yoksulluk, kan davası ve daha iyi yaşam umuduyla Adana'ya göçtü. Bu yüzden Güney, 1 Nisan 1937 tarihinde Adana'nın Yüreğir ilçesine bağlı Yenice'de doğdu. Burada, henüz çocuk yaşta ırgatlıkla tanıştı. Sokaklarda simit, sinemalarda gazoz sattı; çimenliklerde davar otlattı, pamuk tarlalarında çapa yaptı.

Onun sinemayla tanışması, 13 yaşında bisikletiyle 16 milimetrelik film bobinlerini taşıdığı günlerde oldu. İlköğretimden sonra Adana Erkek Lisesinde okudu. Daha o yıllarda okumaya ve edebiyata ilgisi büyüktü. Bu yönünü arkadaşı Özdemir İnce şöyle anlattı: *"Yılmaz boş konuşmaz; o, Türk yazar ve şairlerinin yanında Andre Gide, Sartre, Camus, Descartes ve Bergson gibi yazarları da okudu. Şimdi düşünüyorum da bir lise öğrencisi için müthiş bir donanım. Soğuk kış gecelerinde, bir öğrenci yalnızlığı ve kimsesizliği içinde gaz lambasıyla tek başına okunmuş kitaplar..." (Güney, 1998).*

Okuduğu kitaplar sayesinde oluşan birikimini, On üç, Yeni Ufuklar, Pazar Postası, Bir... gibi bazı dergilere öyküler yazarak değerlendirdi. Ayrıca Kemal Film'in maddi katkı sağladığı Doruk dergisinin çeşitli sayılarında hem yazarlık hem de sekreterlik yaptı.

Liseyi, 1956 yılında bitirdi. Ardından Ankara Hukuk Fakültesine kaydını yaptırdı. Burayı tercihindeki en büyük etken, fakültenin devam sorunu olmamasıydı. Çünkü hem çalışıp hem okumalıydı. İmkânsızlık bunu gerektiriyordu. Daha sonra bu üniversiteyi bıraktı ve İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesine geçti. Bundan maksat, edebiyat dünyasıyla tanışmak ve bu arada fırsat bulursa Yeşilçam'a adım atmaktı.

O günlerde *"Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik"* ismli bir öyküsü yayınlandı. Sözüm ona bu öykü ile komünizm propagandası yapmıştı. Yani düşünce suçlusu idi. Tıpkı Nazım Hikmet, Sabahattin Ali ve diğerleri gibi... Bu yüzden hakkında soruşturma açıldı.

O her şeye rağmen öykü yazmaya devam etti. O günlerde kenar mahallede yaşayan ayaksız, yoksul bir adamın kendi ağzından yaşamını anlattığı *"Unutulmuş Adam"* öyküsünü kaleme aldı. Onun ardından, köyden kente gelmiş ve bir handa yaşayan bir adamın iç konuşmalarını dile getirdiği *"İçimizden Biri"* adlı öyküyü yazdı. Kitabına da isim olan *"Ölüm Beni Çağırıyor"* adlı öyküsüyle ölüm döşeğinde birisinin iç dünyasında yaşadığı fırtınaları, halüsinasyonları anlattı.

Kalem sanki Hz. Musa'nın Âsâ'sı gibiydi. Adeta onu boğmaya çalışan bütün sihirleri yutuyordu. İşte yazmanın verdiği bu huzurla yeni bir öykü daha yazdı. Adı *"Yasaklar Hiç Bitmeyecek."* Bu öykü ile kulağını kesmiş birinin sokaklarda gezinmesi ve sonra kendisini sevmeyen ama onun sevdiği kişinin kapısına dayanması hadisesini anlattı. *"Kötüsünü de Seviyorum Şu İnsanların"* öyküsü ise, sinemacı Güney'i doğurdu. O, bu öyküde kalemini bir kamera gibi kullandı. Anlattığı olayları öyle resmetti ki okuyucu zihninde her şeyi hayal edebiliyordu. Bu hikayeleri kaleme aldığında yaşı henüz 20 idi. Fakat usta kalemler kendisini gıpta ediyordu.

Tarih, 1961'i gösterirken hakkında açılan dava sonuçlandı. Verilen karar, 1,5 yıl hapis, 6 ay sürgün cezası idi. Hapis sonrası sürgün için Konya'ya gönderildi. Burada her gün karakola imza verdi. Aldığı bu ceza nedeniyle eğitimini yarıda bıraktı.

Her şeyin üst üste geldiği ve bütün olumsuzlukların diz çöktürmeye çalıştığı o günlerde Yaşar Kemal vasıtasıyla tanıştığı ünlü yönetmen Atıf Yılmaz imdadına yetişti ve *"Sen bize senaryoda yardım edersin"* diyerek diz çökmesine izin vermedi. Ayrıca Adana'dan hemşehrisi Yaşar Kemal, o günün parasıyla 500 TL vererek onun başını eğdirmedi.

Bu iki samimi insanın kendisine omuz vermesiyle teker-

O her şeye rağmen öykü yazmaya devam etti. O günlerde kenar mahallede yaşayan ayaksız, yoksul bir adamın kendi ağzından yaşamını anlattığı "**Unutulmuş Adam**" öyküsünü kaleme aldı. Onun ardından, köyden kente gelmiş ve bir handa yaşayan bir adamın iç konuşmalarını dile getirdiği "**İçimizden Biri**" adlı öyküyü yazdı.

